

СВЪТУЛКА

престанаха да звънят, нѣмаше музика. Дворецътъ сякашъ онѣмѣ, заприлича на затворъ. Джуджетата, посърнали, си шепнѣха тихо, таинствено, а отъ време на време се и заслушваха.

Това огорчи много Итко и той реши пакъ да бѣгатъ. Ала какъ? О, ако той бѣше самъ, отдавна, отдавна би изскочилъ изъ двореца, впусналъ би се въ гората, па каквото ще, да става. Ала какво да прави съ Лиланка? Тя не може да ходи, а да я остави, не бива. За нищо на свѣта той не може да я остави тукъ самичка!

Копринениятъ конецъ се замота около шията на котарака

Да я носи? Да, ще я взема на гърба си и ще побѣгне съ нея. Но отъ нѣколко дни наредъ вече джуджетата не отваряха нито една врата на двореца. А Бимъ Бамъ Бумъ носѣше ключоветъ и дене и ноше на пояса си. Съ тѣхъ дори и спѣше. Тогава Итко взе единъ голѣмъ елмазъ отъ скъпоценнитъ камъни, каквито имаше цѣли купове въ двореца, и започна всѣка вечеръ да рѣже съ елмаза една отъ стъкленитъ стени на стаята си.

Джуджетата и не подозираха, че Итко се готви пакъ за бѣгство и не надничаха въ стаята му. А той много нощи наредъ дѣлба стъклената стена, като хвърляше парчетата подъ креватчетата. Отъ време навреме Итко почукваше въ дупката и радостенъ се убеди, че скоро-скоро ще пробие стената... И наистина, следъ